ZŠ a MŠ KUBATOVA

ŠKOLNÍ ČASOPIS
KUBÍK

LET'S SPEAK
Přečtěte si rozhovory se Samem, Vale, Suma a Vuslat.
ČTĚTE NA STRANĚ 2-3

FOTONÁVOD
Vyrobte si s námi krásnou lilii.
ČTĚTE NA STRANĚ 8-9

Jarní vydání

Vítejte u jarního vydání časopisu Kubík.
Letošní jaro bylo nabité zajímavými akcemi a pěkně jsme se bavili.
Naši školu navštívili stážisté z Egypta, Turecka, Peru a Indie.
Přinášíme velké rozhovory se sympatickými cizinci.
Pobavili jsme se i v Německu, kam vyrazili naši deváťáci za basketbalem na vozíku.
Zato od cestování po Budějcích vás možná odradí naše městské legendy.
Tradiční jarmark nabídl návštěvníkům krásné velikonoční výrobky a dobroty.
V tomto čísle také nebudou chybět fotografie z akcí, a dokonce i fotonávod na plyšovou květinu, která nikdy nezvadne.

autor článku:
ALENA PECHOVÁ

ilustrace: děti z 2. třídy

Hello! Nice to meet you.

foto: Stážisté a jejich mladí čeští průvodci

Svět přišel k nám do třídy

Na konci února k nám zavítali čtyři výjimeční hosté. Vale z Peru, Suma z Indie, Sam z Egypta a Vuslat z Turecka k nám přijeli v rámci projektu Youth 4 Impact od organizace AIESEC. Strávili u nás celý týden a udělali z každé hodiny malou cestovatelskou přednášku. Žáci se dozvěděli spoustu zajímavého o kultuře, tradicích i každodenním životě v Peru, Indii, Egyptě a Turecku. Stážisté přinesli ukázky místní měny, povyprávěli o zvycích a svátcích, představili typická jídla a někteří předvedli i tradiční tance.
Týden završil společný páteční program v tělocvičně. Žáci si s hosty zahráli hry, společně kreslili a vyzkoušeli třeba i jógu. Bylo vidět, že se všichni skvěle bavili.
Vale, Suma, Sam a Vuslat odjeli s tím, že celý týden byl pro ně nezapomenutelný. Moc děkují všem žákům i učitelům za vřelé přijetí a skvělou atmosféru. My doufáme, že i pro naše žáky to bylo setkání, na které jen tak nezapomenou.
autor: Mgr. Martin Kůrka

Suma

Suma je z Indie, 25 let, softwarový inženýr.
Záliby: zpívání, tancování a programování
„I built an award-winning IoT-based home security bot during my studies."

Vale

Valentina je z Peru, 20 let, studentka biologie.
Záliby: divadlo a herectví, kreslení, učení se nových jazyků, tanec.
„I love to collect plants and flowers, I have a huge collection!"

Sam

Sam (Osama) je z Egypta, 26 let, učitel španělštiny.
Záliby: Kreslení, malování, fotografování, cestování
„I can spend hours drawing or creating handmade crafts because it helps me express myself creatively and relax. "

Vuslat

Vuslat je z Turecka, 26 let, právník.
Záliby: intruktorka jógy, zkoušení
nových jídel, cestování
„I love to be a joga instructor for little kids."

Suma

What do you find most surprising or different about the Czech Republic?
Maybe the culture. Like, you say 'Dobrý den' to everybody, so that's different. And the food, it's very different. Also the climate! It's very cold compared to my country. And the people, they're very sweet, I heard that Czech people were rude, but I think they're the best. They're wonderful.
Okay, thank you. So, what are your dreams or future plans?
I'm a software engineer, I have to go back to work, like to go back and do the programming. But, there is a teacher who asked me if I would like to join as a teacher... Maybe, maybe... like a 10% chance. And one more thing. After coming here, I realized something - I want a small house. I've seen lots of houses, and they are very beautiful. Like a small house with a big garden. I like the peaceful enviroment here.
Alright, that's nice. What is a typical day like in an Indian school?
We go to school at nine o'clock and we go home by 5:00 - 5:30.
So, a very long day, huh? Was it the same when you were a kid?
Yes.
Because, like, here in Czechia, we go home by one or two o'clock, but we start at eight, sometimes at 6:55.
Yeah, I know, and it's crazy. In India, we're still sleeping at seven.
What is the strangest food people eat in your country?
Maybe spicy food. We love spicy food. I can handle very big amounts of spice. Some people hate it, but I love it. Most Indian people do.
Okay. So, what is something that is completely normal in your country, but strange here in Czechia?
Hm.. Maybe metros. Like, we have metros everywhere. But you guys have a big train system. Very different. There are connecting trains just three minutes away. Like you have to change from one platform to another platform in three minutes and that's not very pleasant. I was running with my suitcase like 'Oh my god! I have to get on the train!'.
Yeah, it's like that. Do you think traditions in your country are getting stronger or weaker?
Maybe for the next next generations, they're getting weaker. 'Til now and 'til the next generation, they're very strong. Maybe the next next generations might forget them, because we have lots of traditions in India, lots of festivals, very different culture. So maybe they might forget some traditions.
Okay, thank you.

Suma zmínila, že její země je plná tradic, festivalů, skvělého jídla a lidí. Říkala, že první, co ji šokovalo u nás, bylo podnebí. Dále náš vlakový systém a husté rozložení železnic, také náš školní rozvrh, jelikož oni začínají později než my a končí okolo páté hodiny odpolední. Taky jí prý všichni říkali, že jsou Češi škrti a nejsou moc příjemní, ale hodně jsme ji překvapili a všichni na ni byli milí.

autor článku:
SOFIE BOHÁČOVÁ
třída 9.A

Valentina

Where are you from? What's your name? How old are you?
Ok well, my name is Valentina. I'm 20 years old and I'm from Peru.
Do you play any sports? Or do you have any hobbies?
I was a gymnast, but I'm not anymore, I did that when I was younger, until I was like 15-16. After that I was doing like art and acting for years.
Did you have any meals rom our country? If yes, did you like it?
Yeah, I had svíčková and řízek and I liked it, it was delicious. And I think that my favorite is svíčková.
Can you say anything in Czech language?
Oh yeah, I can say 'dobrý den'. I can say 'na shledanou'. I can count like 'jedna, dva, tři, šest, sedm, osm, devět'.
Were you excited when you were traveling in the Czech Republic?
Yeah, I love it. It's a big experience for me. This is my first time soooo, I really like that.
Will you visit this country again? Or do you think this is your last time?
I'd love to come back again, yeah I mean I don't have any plans in near future because now I'm on college and now I study, but I'd like to come back. I'd like to come back in summer or spring because people say it's very different, so maybe I'd like to see it here in summer.
Do you have any siblings?
Yeah I have younger brother, he's 17.
How long have you been here in the Czech Republic?
I have been here like 5 weeks so far so it's over a month. This is my 6th week here and it's also my last one.

Dozvěděli jsme se, že Valentina je z Peru. Dříve cvičila gymnastiku, má ráda umění. Líbila se jí naše republika a moc ráda by se sem někdy vrátila. Ochutnala i naše české pokrmy, měla svíčkovou a řízek a moc jí to chutnalo. Je to velmi šikovná, milá, dvacetiletá studentka.

Děkujeme studentům za návštěvu naší malé země a hlavně naší školy. Moc rádi jsme vás potkali a doufáme, že to nebylo naposledy, co jste sem přijeli. Bylo to tu s vámi skvělé! Děkujeme!

autor článku:
ELA MAZUROVÁ
třída 8.B

Sam

What Egyptian city are you from?
I'm from Cairo but I was born in Giza, but now I'm living in Cairo with my wife.

Do you have kids?
No, I have just wife.

What is your full name?
Sam is my nickname, but my full name is Osama Ahmed Aboushanab Mohamed. This is my full name because we don't have last names. Osama is my name, Ahmed is my father's name, Aboushanab is my grandfather's name and Mohamed is my great-grandfather's name. And it's the same with women.

What are your hobbies?
I like to draw so much, I like to travel that's why I'm here and I like to take pictures.

What would be your job if you were not a teacher?
Pilot, I would be a pilot because I like to travel.

What do you teach?
I teach Spanish, and I speak Arabic, English, Spanish and Italian.

What did you do when you were 13?
Drawing. I started drawing since I was a kid, I started on walls then I moved to paper. And when I was 13, I started to draw portraits.

Do you have any favorite films?
I can't remember names but I have some.

Do you listen to some music, and what type of music do you listen to?
I listen to Spanish music, because I like the language so much and it is so rmantic.

So do you like romantic films?
No , I like more romantic music than romantic films, I like comedies and drama.

What's the biggest difference between Egypt and the Czech Republic?
In Egypt we are friendlier, even if I didn't know you I would invite you to my house. I like the nature here because in Egypt we have just desert, and I like the school system because you have breaks here and in Egypt there's just one 40minutes for lunch.

Do you watch any sports?
I don't follow any sports.

Do you like Mohamed Salah?
Yeah, I like him and football is the most famous sport in Egypt but I don't like the stressfull part about it.

So you don't like sports?
I do cycling. But I don't like football.

So do you watch cycling?
Not Egyptian cycling because it's not important, but I watch cycling from France and other countries.

What do you do in your free time?
So I draw. I also do haircuts for my siblings. I have 5 siblings. And I also work with leather.

Becuasee it's Ramadan , do you like it?
It is good because you can focus on yourself, and you can't eat, drink, say bad words.

How long is Ramadan?
It's 30 days long.

Have you ever been to Kaaba?
Yeah I've been there 3 times.

How expensive are your glasses? Because they look nice.
They cost 700 CZK in Egypt, Egypt is so affordable place.

Sam je rodák z Gízy a momentálně bydlí v Káhiře se svojí ženou. Je to učitel španělštiny. Má rád cestování, kreslení, práci s kůží a španělskou hudbu. Kdyby nebyl učitelem, tak by chtěl být pilotem, aby mohl dělat svůj koníček během práce.

autor článku:
JAN NOVÁK
třída 7.C

Vuslat

Where are you from? What's your name? How old are you?
I am from Turkey, my name is Vuslat and I am 25 years old.

Why did you choose to come to the Czech Republic?
I chose the Czech Republic, because I've never been here before, and it is very famous in Turkey and I wanted to visit a new country.

What surprised you the most about the Czech Republic?
There are beautiful castles here and second biggest shock was that Czech people can drink tap water, because in Turkey it's not safe.

What is the biggest difference between schools in Turkey and here?
I think the biggest difference is that we have 12 years of studying only. 4 year elementary school, 4 year middle school, 4 year high school. And after that we choose our university later than here in the Czech Republic. People here choose it when they are really young.

What traditional festivals do you celebrate in Turkey and which one is your favorite?
For example we celabrate Ramadan (30-day fast), but my favorite is Christmas.

Have you tried any Czech food and which one is your favorite?
I've tried svíčková and smažák and both of them are my favorite.

Do you have any favorite memories from this school?
I can't single out just one, but I'll always fondly remember how kind and helpful the teachers and students were.

What advice would you give to students who want to study abroad?
It is really different experience, you need to follow your dreams and put effort to it.

Vuslat je stážistka z Turecka, je jí 25 let. Zmínila se, že ji mile potěšila vstřícnost od žáků i učitelů. Překvapilo ji to, že můžeme pít vodu z kohoutku (v Turecku si Vuslat kupuje balenou). Také se zmínila o Ramadánů, festivalu půstu v Turecku. U nás jí chutnala svíčková a smažák. Děkuji moc Vuslat za rozhovor!

autor článku:
VALENTÝNA PITNEROVÁ
třída 8.A

Global Village

Celý týden se stážisty z cizích zemí byl zakončen v tělocvičně, kde si žáci mohli vyzkoušet hry a aktivity, co pro ně cizinci připravili. Třídy byly po různých časových blocích a postupně se vystřídaly. Fungovalo to tak, že vždy tři třídy z jednoho ročníku (např. osmé třídy) se rozdělily na 4 skupinky a po dobu 10 minut hrály různé hry.
Suma měla připravené typické hry, které asi všichni známe, např. mrazík, přeskoky přes sebe v klubíčku, plácaná v kroužku.
Vale nám ukázala obrázky typických brazilských zvířat a pak vždy jeden kreslil a jeho tým za uhádnutí kreslení získával body.
Se Samem jsme hráli cukr, káva, limonáda a pak nám na konci napsal jméno v arabštině.
A s Vuslat jsme si zahráli na orla, který byl složený ve vláčku ze žáků a všichni museli chytnout jednoho žáka.
S některými žáky si zacvičila i jógu.
Všichni jsme si to moc užili.

autor článku:
VALENTÝNA PITNEROVÁ
třída 8.A

Vale

Vuslat

Hrajeme si.

Suma

Sam

Willkommen in Deutschland!

Basketbal na vozíku do škol

V únoru se naše třída vydala na krátký pobyt v Německu, konkrétně v Bayreuthu, což je menší město v Bavorsku. Jela s námi paní učitelka Davidová a Karvánková.

První den jsme po pěti hodinách v autobuse přijeli na takový „intr“, kde jsme přespávali. Byl moc hezký, moderní a skvěle vařili.

Již první den odpoledne jsme jeli do jedné školy, kde jsme se setkali s německými dětmi, se kterými jsme se poté stýkali každý den. Měli jsme menší přednášku o basketbalu na vozíku, jelikož to bylo hlavní téma celého pobytu, a potom jsme hráli nějaké seznamovací hry, abychom se trochu otrkali. Například jsme se všichni museli seřadit do abecední řady podle našich křestních jmen, nebo podle datumu narození. Večer jsme odjeli zpět na pobyt, měli jsme večeři. Poté ty děti přijely za námi a hráli jsme s nimi člověče, nezlob se, akorát nás náhodně losovali do skupin.

Druhý den jsme ráno opět odjeli do té samé školy, kde pro nás byly připravené vozíky, na kterých jsme si zkoušeli jezdit, překonávat rampy, prahy, jezdili jsme slalom atd. Byla to docela zábava, ale zároveň jsme zjistili, že na každodenní život to opravdu není jednoduché.

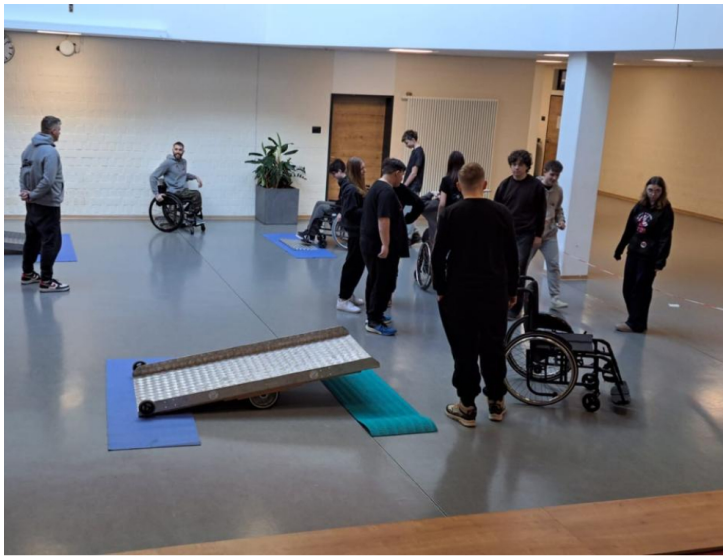
Po tomto programu jsme se vydali do města, kde jsme v restauraci měli výbornou pizzu a poté nás autobus odvezl zpět do školy, kde jsme se v tělocvičně rozdělili na dvě skupiny. Jedna skupina hrála v jedné hale basketbal na nohou a ta druhá hrála v druhé hale basketbal na vozíku a pak jsme se střídali. Musím říct, že basketbal na vozíku mě vážně bavil. S ostatními jsme se stihli hodně skamarádit, takže to bylo opravdu zábavné a vtipné.

Večer opět přijeli za námi na pobyt a hráli jsme s nimi UNO.

Třetí den přijeli opět za námi, hráli jsme ve skupinách a jeden ze skupiny si musel stáhnout aplikaci Actionbound, kde byla připravena hra, ve které jsme museli hledat různá místa ve městě, fotit se u nich atd. Postupně jsme došli až do centra města, odkud jsme se autobusem vydali zpět k nim do školy. Tam jsme dostali barevné papíry a mohli jsme na ně psát nebo kreslit vše, co se nám na celém pobytu nejvíce líbilo a poté jsme si je ukazovali a mluvili o nich. Oběd jsme měli u nich, vařili nám ho studenti a byl moc dobrý. Po obědě jsme se museli rozloučit a jeli jsme zpět domů.

autor článku:
SOFIE BOHÁČOVÁ
třída 9.A

Lyžařský kurz 7. ročníku

Toto obrovské šílenství začalo 1. února odjezdem z ČB. Po hodinové cestě jsme se ubytovali v penzionu Kovářov v Kovářově. Ubytování bylo rozděleno do 2 budov. Na hlavní budově byli jenom kluci a na druhé bylo pár pokojů s kluky a zbytek byly holky. Denní program hodně nabitý. Brzká snídaně se švédskými stoly, chvíle na převlečení a pak lyžování do 13:30. Po lyžování oběd a poté chvíle klidu na pokojích. Večerní a podvečerní program byl také nabitý. Každý den byla nějaká procházka nebo venkovní aktivita, kromě středy, kdy byl odpočinkový den. Po procházce byla večeře a po ní byly nějaké aktivity ve společenské místnosti jako například prezentace, třída baví třídu, luštění, skupinovky, povídání a další. Večerka a všechny časy, které jsme potřebovali, byly odvíjené podle chování. Jako dozor s námi jeli paní učitelka Matějková, pan učitel Rak, pan učitel Dančišin, pan ředitel Kocián, pan učitel

Kos a pan instruktor Soukup.

Jak probíhaly jednotlivé dny?

Pondělí

Byl brzký budíček a všichni byli unavení. Po snídani jsme měli jen chvilinku na převlečení a hned jsme jeli na svah. Potom, co jsme se přezuli, odnesli si lyže a rozdělili se do skupin, jsme zjistili, že nefungují permanentky, tak jsme asi tak 20 minut čekali, než se to vyřeší. Pak jsme šli lyžovat. Po obědě zase jen chvíle na převlečení a jde se na procházku. Autobus nás odvezl až na konec přehrady Lipno a tam nás vysadil. Měli jsme dojít až domů, ale nestihli jsme to. Ušli jsme asi 8 km a už se začalo stmívat, a tak jsme ještě kousek popošli a vyzvedl nás autobus. Potom jsme byli ve společenské místnosti, zbylé třídy měly prezentaci a pak jsme šli na večeři. Když jsme se vrátili na pokoje, všichni byli tak unavení, že jsme šli hned spát.

Úterý:

Dnes naše budova měla pozdější budíček, ale stejně to bylo brzo. Snídaně stejná a odjezd taky. Jediné, co se změnilo, byli vedoucí skupiny. Ti se totiž měnili každý den. Po lyžování zase oběd a po něm odpolední klid. A další procházka, ale naštěstí už ne tak dlouhá. Po procházce jsme byli ve společenské místnosti a zadali nám úkol, se kterým jsme měli jít každá třída na nějaký pokoj. Úkol spočíval v tom, že jsme měli vymyslet z kartiček, co je to za přísloví. A potom jsme šli na Stezku korunami stromů.

Středa:

Středa byla odpočinkovým dnem. Měli jsme zkrácené lyžování a zase oběd. Po obědě jsme dostali na hodinu telefony. Pak jsme měli možnost jít se koukat na filmy (byly 2 možnosti). Po filmu byla večeře a pak jsme jeli na večerní lyžování.

Čtvrtek:

Ten byl hodně podobný pondělku. Brzké stávání, lyžování do poledne, oběd, odpolední procházka. A zlatý hřeb večera - třída baví třídu, kdy třídy vymyslely program pro ostatní třídy.

Pátek:

To jsme chvilku lyžovali a po obědě jsme jeli domů. Kolem 16:00 jsme byli u Kubatovky.

autor článku:
JAN NOVÁK
třída 7.C

autor článku:
ELLA PANTOFLICKOVA
třída 7.C

Zimní olympijské hry a Olympijský festival

Zimní olympijské hry 2026 se konaly od 6. do 22. února v italských městech Milán a Cortina d'Ampezzo. Olympiády se zúčastnilo 114 českých sportovců, soutěžilo se v 16 sportovních disciplínách. Jako čeští vlajkonoši byly zvoleni hokejista David Pastrňák a biatlonistka Lucie Charvátová, kteří na zahajovacím ceremoniálu nesli českou vlajku. První medailí bylo zlato Zuzany Maděrové, která předčila všechna očekávání výhrou ve snowboardovém paralelním obřím slalomu žen, kde porazila i Ester Ledeckou, favoritku na medaili. Dalším úspěšným byl Metoděj Jílek, který dohromady získal 2 medaile - 1 stříbrnou v závodě na 5000 m a 1 zlatou v závodě na 10 000 m, k tomu málem zbořil olympijský rekord, pouze o 3 sekundy to nezvládl. A třetí vítězkou byla Eva Adamczyková, která získala stříbro ve snowboardcrossu. A naší 4. vítězkou a zároveň 5. českou medailí byla 1. bronzová medaile, kterou získala Tereza Voborníková v biatlonu.

Na druhé straně jsou čeští hokejisté, kteří ve skupině skončili na 3. místě, takže postup do osmifinále si museli vybojovat. V boji o osmifinále porazili Dánsko 3:2. V osmifinále Češi potkali Kanadu a po prodloužení s nimi padli 4:3 a tím český sen o zlatě skončil.

Konečnými vlajkonoši českého národního týmu byla Martina Sáblíková a Metoděj Jílek. Díky konání olympijských se konal i olympijský festival v Českých Budějovicích, který navštívilo rekordních 112 tisíc

foto: ČT sport

návštěvníků z celé České republiky. V rámci konání olympiády jsme jako škola byli pozvaní na olympijský festival a mohli jsme si vyzkoušet různé sportovní disciplíny. Hlavními taháky mezi sporty, které jste si mohli vyzkoušet byl např. curling, velice oblíbený Samsung Snowpark, běžky, bruslení a různé posilovací a sportovní aktivity.

autor článku:
JAN ČERMÁK
třída 7.C

Velikonoční jarmark

ZŠ a MŠ Kubatova přivítala návštěvníky na svém tradičním jarmarku. Oblíbená akce se konala ve středu 25. března a měla i tento rok veliký úspěch. Podívat se přišli nejen rodiče a prarodiče žáků, ale i bývalí žáci, kteří nyní s láskou vzpomínají na naši školu. Velikonoční stánky nabízely úžasné výrobky našich žáčků, které na jarmark připravili se svými učiteli, nebo doma s rodiči. Všem patří veliké poděkování a pochvala za krásné, veselé, chutné a originální výrobky.

autor článku:
ALENA PECHOVÁ

Více fotografií z jarmarku najdete na našich stránkách: www.zskucb.cz.

Fotonávod: Lilie

Kytice z plyšových drátků - květina, která nikdy nezvadne

Barča Beranová ze 7. třídy vyrobila na velikonoční jarmark nádherné plyšové kytičky. Zákazníkům se moc líbily, a tak jsme se rozhodli, že vám ukážeme, jak si takové kytičky vyrobit. S Barčou jsme pro vás připravili tento fotonávod, abyste si to mohli také vyzkoušet.

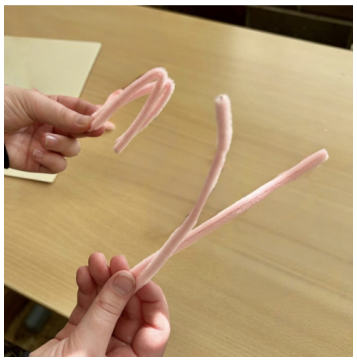
Potřebujeme: plyšové modelovací drátky (použili jsme růžový a žlutý), floristický drátek, nůžky, tavnou pistoli.

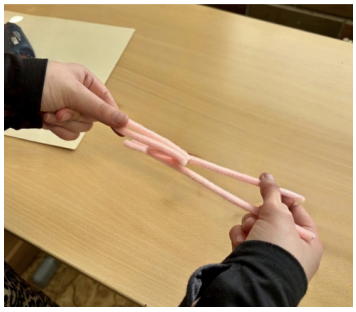
Vezmeme si 10 růžových plyšových drátků a přehneme je napůl. Nestříháme je. Dáme si nahřát tavnou pistoli.

5 drátků si dáme stranou a zbylých 5 drátků přehneme ještě jednou napůl.

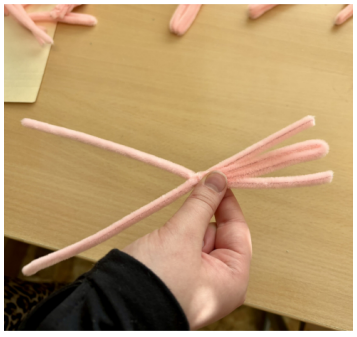
Na obrázku vidíte porovnání obou drátků. Dále budeme pracovat vždy s jedním kratším a jedním delším drátkem.

Spojíme vždy kratší (levá ruka) a delší drátek (pravá ruka) tak, že se spojí klouby a volné konce směřují do stran. V levé ruce máme kratší drátek, který držíme za jeden spoj, dole vidíte volné

konce. Kratší drátek je napojený do velkého spojem uprostřed. Velký drátek máme v pravé ruce a otočíme jím kolem dokola, aby se oba drátky spojily.

Takto vypadá spojení obou drátků. Nyní držíme vše v pravé ruce a doleva směřují volné konce dlouhého drátku. Ty vezmeme a ohneme tak, aby

směřovaly stejným směrem jako konce krátkého drátku (na obrázku tedy směrem doprava). Na druhém obrázku vidíte, jak to má vypadat.

Když chytíme oba konce velkého drátku k sobě, vytvoří se nám takovýto lístek. Palcem přidržujeme konce kratšího

drátku a jeden volný konec delšího drátku omotáme v tomto místě kolem dokola.

Vznikne nám první lísteček květu. Vytvarujeme ho tak, jak

vidíte na druhé fotografii, a pak ustřihneme volný konec drátku.

Takto vytvoříme postupně 5 lístků květu, které pak budeme spojovat k sobě pomocí tavné pistole.

Tavnou pistolí naneseme na lístek trochu lepidla a spojíme dva lístečky k sobě. Musíme to chvilku přidržet, než lepidlo ztuhne.

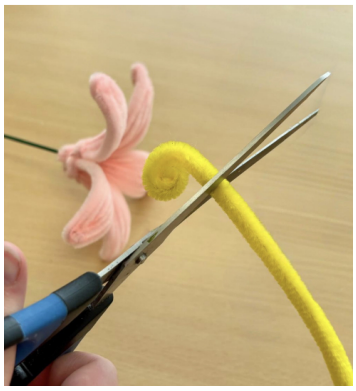
Postupně k sobě slepíme všech 5 lístků a vznikne nám květ.

Zespodu kvítku kápneme tavnou pistolí lepidlo a zastrčíme pevný zelený floristický drát - stonek.

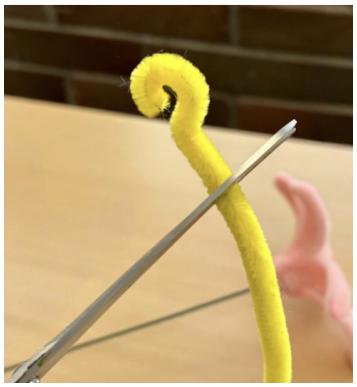

Pak si vytvoříme střed květu ze žlutého drátku. Kousek žlutého drátku smotáme do spirálky a zakápneme lepidlem.

Spirálku nalepíme do středu květu.
Pak ještě vytvoříme žlutý pestík. Drátek ohneme jako mikulášskou berlu (jako na obrázku).
Pomocí tavné pistole nalepíme do středu květu.

A lilie je hotová!

Návod: Barbora Beranová, Alena Pechová

Naše jarní kvítí

Na jaře se po dlouhé zimě objeví spousta květin a vykvete značné množství stromů. Zatímco každý myslí na tulipány, bledule, narcisy, fialky či sněženky, v přírodě se vyskytuje spousta dalších zajímavých kvítků. Jedna ze známých, ale mnohdy nedoceněných květin je například krokus, který mnohdy pokryje a rozzáří celé louky. Můžete ho spatřit hned v několika barvách, a to ve fialové, žluté nebo bílé. Dále by se podle mě mělo šířit povědomí o talovínu. Vypadá jako malé sluníčko uprostřed trávy a hned vás zaujme svou sytě žlutou barvou, ale pozor je to jedovatá rostlina. Když už jsme u jedovatých rostlin, tak byste si v Česku měli dát pozor i na pryskyřník, lýkovec, konvalinku, čemeřici, sasanky a krokusy. Proto se nedoporučuje je trhat, jak to mnohdy malé i velké napadá. Nejlepší je všechny květiny, a to nejen ty jarní, pouze pozorovat.

autor článku:
HELENA HOLCEPLOVÁ
třída 7.B

Literární workshop: Městské legendy

2. února k nám do třídy zavítal pan Lukáš Csicsely a paní Lucie Marková, kteří nám uspořádali literární workshop v rámci akce ČB 2028 (České Budějovice jako Evropské hlavní město kultury pro rok 2028).
Hlavním tématem byly městské legendy, o kterých jsme se celou dobu bavili. Měli jsme si nějakou vybrat, zasadit ji do prostředí Českých Budějovic a napsat o ní.
Myslím si, že to bylo moc zábavné. Bavilo to i ty, kteří psaní a čtení moc nemusí, a to si myslím, že je dobře. Pán byl zábavný, vtipný a komunikativní.
Všechny příběhy jsou vymyšlené, nejsou podle skutečného příběhu, jen podle legend, které se povídají.

Doporučujeme dětem, které jsou bázlivější, aby tuto stranu raději nečetly!
Kdo má odvahu, pusťte se do toho.

STRAŠIDELNÁ CESTA DOMŮ

Byl pondělní večer, někdy na podzim. Šla jsem domů z tréninku. Je to sice devítiminutová cesta, ale v noci se z ní stává stezka odvahy. Nejstrašidelnější část cesty je podél řeky, kde je tma a nejsou zde žádné lampy. Večer tam vždy potkám skupinky mladých lidí, kteří se baví, ale dnes byla ulice tichá jako smrt. Bála jsem se. Jediné, co mě uklidňovalo, bylo to, že zde jezdila auta a svítila na mě. Měla jsem sice v ruce telefon se svítilnou, ale měla jsem posledních pět procent baterie. Svítila jsem si na cestu, ale najednou tma. Telefon se vybil. Vtom zahlédnu záchranu, další auto. Viděla jsem alespoň na cestu. I tak to byl jeden z nejstrašidelnějších okamžiků v mém životě. Trochu zrychlím, ať už jsem pryč, řeknu si. Rozhodnu se přejít na druhou stranu silnice, abych si odpustila vzdálený přechod. Přejdu s divným pocitem. Neviděla jsem už tuhle dodávku? Přijde mi to podezřelé, ale mávnu rukou a pokračuju dál. Najednou se podívám, že ta divná dodávka zpomaluje. Když to vidím, přidám do kroku. Během pár sekund už dodávka ani nejede, spíš stojí, a z úplné tmy se ozve: ,,Ahoj, Stelo.“ Leknu se. Jak zná ten cizí člověk mé jméno? ,,My se známe?“ odpovím. Chtěla jsem běžet, ale věděla jsem, že nejsem rychlejší než dodávka. ,,Ty mě ne, ale já tebe ano.“ Proboha, teď je čas utéct! Já ale ztuhla, zmrzly mi nohy i myšlenky. Stojím tam a on řekne: ,,Kam chceš dovézt? Vezmu tě, je zima.“ Zatím na mě mluvil skrz otevřené okénko, teď ale otevřel dveře a vylezl ven. Cítila jsem, že je to moje šance utéct. Popadnu nohy na ramena a běžím co nejrychleji domů. Už vidím vchod do paneláku, vytáhnu klíče a rychle zalezu do vchodu. Běžím nahoru, kde už čeká celá vyděšená máma a řekne: „Kde jsi byla? Od teď pro tebe budu jezdit.“ A já odpovím: ,,Dobře, cestou jsem potkala nějakou divnou dodávku, kde mě nějakej chlap chtěl odvézt domů.“ Máma mi odpoví: ,,Proboha, to je dobře, že jsi nešla. Už nikdy nikam nepůjdeš večer sama.“ ,,Mami, máš pravdu, ale já chci už jít spát,“ se strachem řeknu. ,,Dobrou noc,“ řekne máma a já odejdu do pokoje.
Den druhý
,,Po ČB jezdí úchyl v dodávce, nabírá mladé dívky, kterým slibuje, že je odveze domů,“ ozve se z televize. Já se podívám na mámu a sedneme si na gauč a posloucháme každé slovo. ,,Úchyl nabral dívky do dodávky a potom je svázal, vždy je odvezl na svou chatu na okraji ČB, kde je nutil k dětské prostituci a nelegální pornografii. Odborníci se domnívají, že je i znásilňoval. Momentálně jsou 34letý muž a dva spolupachatelé zadrženi, poté se vyšetřují dvě oběti, dvě dívky - 14letá a 12letá. Násilníkům hrozí doživotí ve vazbě. Dívky jsou momentálně v rukách psychologů a odborníků,“ zaznělo ze zpráv. ,,Mami, takové štěstí, že jsem nenastoupila.“ Mámu jsem objala a děkovala osudu. Proto nikdy nenastupujte do auta cizích lidí.
autorka: Adriana Rybecká, 9.A

ČERNÁ SANITKA

Černá sanitka - typický příběh, který zná asi každý, ale nikdo mu nevěří. Také jsem nevěřila, dokud jsem ji neviděla na vlastní oči.
Byl obyčejný pátek večer, jako každý jiný, a já s mojí sestrou Aničkou jsme čekaly na autobus ze Srubce do města, kde bydlel náš táta. Na zastávce jsme byly jediné, okolo nás nikdo, jen projíždějící auta, kterých nebylo mnoho. S Aničkou jsme si povídaly, autobus měl přijet za 10 minut.
V tu chvíli okolo nás projelo divné auto, které vypadalo jako ta černá sanitka, o které nám rodiče v dětství vyprávěli. Jen jsem se zasmála, protože jsem byla už velká a takovým blbostem jsem nevěřila. Třeba si jen nějací blázni polepili černou dodávku. Auto projelo okolo a já se sestrou jsme se bavily dál. Jenže to samé najednou projelo znovu. Nic jsme si z toho nedělaly, třeba jen krouží a hledá parkovací místo. Když už projíždělo potřetí, ignorovaly jsme to, i když okolo zastávky značně zpomalilo.
Šla jsem se podívat na ceduli, za kolik minut nám to jede, ale sestra najednou utichla. Snažila jsem se ji rozmluvit, ale když jsem se na ni otočila, stála jsem na zastávce sama a černá sanitka už byla dávno pryč. Volala jsem mámě, poté policii. Proběhlo mezinárodní pátrání, Anna se pohřešuje doteď. Nezbyla po ní ani stopa, nalezeno nebylo ani to auto. Domníváme se, že byla rozprodána na orgány v zahraničí, tak jako v té legendě, které jsem tak moc nechtěla věřit.
autorka: Sofie Boháčová, 9.A

STROM SEBEVRAHŮ

Říkalo se, že v Branišovském lese se nachází strom sebevrahů. Na tuto legendu narazil David a řekl si, že by chtěl zjistit, jestli je příběh reálný nebo jen fikce. Naplánoval si cestu, čas a zásoby věcí, které bude potřebovat.
Den předtím zjistil, že to bylo nedávno, co se tam někdo objevil, ale to ho neodradilo a čekal na další den. Vydal se kolem čtvrté hodiny odpoledne s batohem, mobilem, baterkou, pitím a nožem, pro případ nouze, kdyby se potřeboval něčemu zlému bránit. Okolo 4:30 byl u jednoho z vchodů do lesa a vydal se dovnitř.
Trvalo to chvíli, než se setmělo a musel vytáhnout baterku, avšak zkoušel ji šetřit. Když se blížil k lokaci stromu, pořád slyšel šustění a kroky kolem sebe. Odhodlaně vše nepříjemné ignoroval a šel dál, ale náhle byl u lokace v úplné tmě a nic neviděl. Žádné siluety ani stíny. Rozhodl se, že si vytáhne nůž v případě, kdyby se něco stalo, připravil si ho. Náhle ale před ním viděl siluetu, která se vznášela ve vzduchu kousek nad zemí. Když rozsvítil baterku a pohlédl na strom, uviděl zde uvázané lano a na něm oběšená osoba. Strachem se rozběhl a utíkal, ale předtím znova rozsvítil a viděl, že postava zmizela. Baterka zhasla, i když byla nabitá, a uslyšel kroky, nejdříve pomalé, ale náhle se rozeběhly k němu, a tak začal utíkat do úplné tmy. David dorazil domů a zamkl všechny dveře pro případ, kdyby se ,,to“ rozhodlo ho pronásledovat. Od té doby nikdy už nešel na takové cesty sám ani se nepokoušel na ono místo znovu jít. Další den v novinách psali o tomto dalším oběšenci ze stromu sebevrahů.
autor: Šimon Švehla, 9.A

HŘBITOV U MLADÉHO

Říká se, že za starým hřbitovem u Mladýho, tam kde koleje mizí v křoví a lampy už dávno nesvítí, je kus cesty, co není na žádný mapě. Přes den vypadá normálně. Štěrk, rezavé koleje, ticho, ale jakmile padne tma, něco se změní.
Lidi si tam zkracují cestu. Nebo si to alespoň myslí, že si ji zkracují. Když tam vejdeš v noci, uslyšíš vlak. Jenže žádný nejede. Koleje se začnou chvět, vzduch ztěžkne a máš pocit, že tě někdo sleduje. Kroky, nádechy a tep. Neotáčej se. Ten, kdo se otočil, už prý nikdy nenašel cestu zpátky. Nezmizel hned. Ještě ho pár dní vídali, jak chodí po městě, kouká do země, nemluví. Ale jeho stín.... ten šel vždycky o krok později.
Jednou za čas se tam prý objeví někdo novej. Stojí mezi kolejema a ptá se: ,,Tudy do města?“ A když mu odpovíš - už s tebou někdo jde. Takže jestli někdy budeš v Budějcích a napadne tě vzít to zkratkou přes koleje u Mladýho, vzpomeň si. Cesty, kam se nemá chodit, nejsou zavřený. Ony jen čekaj, až přijdeš sám.
autor: Martin Kouba, 9.A

autor článku:
SOFIE BOHÁČOVÁ
třída 9.A

Jihočeský úsměv

Náš redaktor Pavel Mikulášek se zúčastnil literární soutěže Jihočeský úsměv a byl velmi úspěšný. Dostal se mezi 10 nejlepších dětských autorů a jeho práce byla otištěna ve společném sborníku vítězných autorů. Toto je jeho vítězná povídka.

OLI

Malý chlapec Oli žije ve vesnici jménem Hánah se svou rodinou a s dalšími vesničany. Tato vesnice nikdy neměla dostatečné vzdělání ani prostředky, aby se naučili číst a psát. Byly odříznuti od zbytku civilizace. Žili spíše způsobem života, jakým tenkrát žili středověcí vesničané. Z nevysvětlitelného důvodu neuměli ani mluvit. Nebylo to ale tak, že by neuměli říkat slova. Obyvatelé Hánah ze sebe nikdy za život nevydali jedinou hlásku. Dorozumívali se obrázky, které kreslili buď na tabulku, nebo do písku. Bohužel tohle nebyly všechny problémy vesnice Hánah. Obyvatelé se živili zemědělstvím a chováním dobytka. Ve vesnici byl vždy jen jeden kovář, jeden švec, jeden mlynář a pět lovců. Oliho rodiče Kóra a Rélo byli zemědělci. Jejich rodina měla za domem pole se zeleninou a obilím. Obilí nosili mlynáři jednou za čas, aby jim udělal mouku a Kóra mohla tedy upéct každý týden pár bochníků chleba pro celou rodinu. Pokud neměli chleba živili se zeleninou. Jednou týdně měli obyvatelé vesnice jednoho zajíce pro rodinu.
V Hánah se žilo ani ne dobře, ani ne špatně. Obyvatelé měli to, co potřebovali, aby přežili, a víc, než potřebovali nikdy nezbylo. Lidé ve vesnici pracovali od rána do večera. Nikdo z nich neměl pojem o čase, ani nevěděl, že něco takového existuje. Takže prostě pracovali, dokud se nezačalo stmívat.
Skoro celá vesnice byla obklopena obrovskými skalami, takže se žádný z vesničanů nikdy nemohl dostat ven.
Před vesnicí byl obrovský kopec a nahoru se táhla dlouhá cesta. U této cesty vzhůru bylo jejich obrazovou řečí na ceduli napsáno „nevstupovat“. Vedle ní stál velký sloup s mohutným zvonem, který byl slyšet po celé vesnici, když se rozezněl. Tento zvon využívali pro jednu důležitou věc. Pokud se vesnici nedařilo a hladověli, mohli poprosit svého boha Garůma, který sídlil na vrcholu kopce. Na vrcholu kopce byl vidět klášter. Sotva se to ale dalo poznat, bylo to víc než kilometr cesty přímo nahoru po strmém svahu. Když na zvon zazvonili, další den sešel dolů Saráma, což byl Garůmův posel. Vždy když přišel, žádal po lidu dobytek a úrodu. Další den se lidem opět začalo pomalu dařit a opět měli co jíst.
Jednoho dne přišel Saráma do hladovějící vesnice, rozevřel svitek a postupně lidem ukazoval, co chce Garůma za služby tentokrát. Oli tomu nevěnoval až takovou pozornost, spíš si čmáral do písku.

foto: Michaela Mikulášková

V moment, kdy slyšel, jak posel zavinuje svitek a dává si ho do kapsy, tak se podíval směrem k němu. Posel vedl na provazu jeho oblíbenou krávu Hali a odváděl ji jako dar bohu. Oli na něj nemohl zavolat, protože nemluvil a jít za ním taky nemohl, protože by tím urazil boha a jeho vesnice by hladověla dál. Přemýšlel v panice, co udělá, a pak ho to napadlo. Pokusí se projít po cestě v noci, když Garůma spí, dostane se do kláštera. Pomodlí se k němu a domluví mu, aby si vzal jinou krávu, že tuhle má až moc rád.
K půlnoci, když celá vesnice spala, se Oli vydal zachránit Hali. Musel projít bodláčím, po uschlém jehličí i po oblázcích, které mu krásně hřály bosé nohy. Když se Oli dostal ke klášteru, zarazil se. Co když tím Hali nepomůžu a Garůma se rozzlobí a všechno bude moje vina. Nakonec se ale odhodlal zachránit svoji kamarádku. Otevřel obrovské dveře a vkročil do místnosti, kde… nic nebylo. Viděl jenom posla, jak spí na posteli a vedle něho je klec s Hali. Opatrně se přiblížil k poslovi a probudil ho. Hodlal mu říct, že udělá cokoliv, aby zachránil Hali.
Ten, když ho spatřil, vykulil na něj oči a chytl ho za ruku. Následně ho za ruku vyzvedl do vzduchu a promluvil na Oliho pro něj neznámou řečí: „Čekal jsem, kdy jeden z vás hloupolidí nepochopí ceduli nevstupovat. Ty chceš tu krávu, že ano?“ Oli nevěděl, čím to je, ale najednou rozuměl poslovi každé slovo. Oli přikývl hlavou a doufal, že ho už posel položí, ale ten ho držel dál. „Kde je Garůma? Chci s ním mluvit.“ Oli netušil, čím to je, že najednou dokáže mluvit i rozumět. „Kamaráde, žádný Garůma není, jste jenom dostatečně naivní.“ „Ale… ale jak to, že se nám potom daří líp, když Garůmovi obětujeme dary?“ nechápal Oli. „Všechno to máte v hlavě. Když máte pocit, že vám Garůma pomůže, tak se začnete více snažit. Není to magie, je to lidské podvědomí. A ty toho víš nyní až příliš. Budu tě mu…“ PRÁSK. Hali se povedlo dostat z klece a vší silou narazila hlavou do Saráma, který se začal kutálet z otevřených dveří kláštera dolů, až nakonec spadl do trní a omdlel. Oli objal svou krávu, nasedl na ní a vydali se rovnou směrem k vesnici všem říct pravdu a dostat je ven z téhle velké lži.

autor článku:
PAVEL MIKULÁŠEK
třída 7.B

Český slavík

Asi každý známe anketu Český slavík. Baví nás už mnoho let, a proto si je dobré připomenout, odkud se vlastně vzal.
Začněme tedy rokem, kdy se poprvé něco takového objevilo. Český slavík vznikl v roce 1996 jako nástupce ankety Zlatý slavík, která před ním probíhala od roku 1962 do roku 1991.
Od roku 1969 do konce komunismu v roce 1989 byly jeho výsledky z politických důvodů falšovány (třeba Marta Kubišová byla zapsána do tabulek až dodatečně roku 1990).
Mezi nejúspěšnější interprety patřili Karel Gott (42 Slavíků), Hana Zagorová, Marta Kubišová, Naďa Urbánková či skupina Elán.
Náš Český slavík to je tedy až

foto: nova.cz

od roku 1996. Mimo jiné se během let přidávaly i ubíraly kategorie, ve kterých se soutěžilo (přidána byla několik let zpátky například kategorie Hip Hop a Rap), a tak můžeme každý rok očekávat jak klasiky, tak novinky. Třeba v kategorii absolutní slavík už třetí rok za sebou vyhrála Ewa Farna.
My se doma každoročně těšíme na vyhlášení, i přesto že většinou nehlasujeme. Pokud by si někdo chtěl cokoliv zjistit, tak jsou jak na Zlatého, tak i na Českého slavíka na wikipedii hezké a přehledné články, ze kterých jsem také čerpala.

foto: Seznam Zprávy

autor článku:
HELENA HOLCEPLOVÁ
třída 7.B

Kubatovský Masterchef

Přijďte nám připravit sladký nepečený dezert!

Jak už víte, bude se v dubnu pořádat „Kubatovský Masterchef“.
Tématem soutěže jsou nepečené dezerty, což je dosti náročné, ale nemějte strach. Nikdo vás nepotrestá za otevření internetu. Zkuste najít jakýkoliv zajímavý recept na internetu a klidně si ho upravte po svém. Nemusíte vymýšlet vlastní dezerty ze své hlavy, možná se naučíte něco nového, co si pak budete připravovat i doma.
Navíc na to nejste sami. Z každé třídy může soutěžit až tříčlenný tým. Takže víc hlav, víc ví.
Co se týká času, tak nemusíte mít strach, že se ze školy budete vracet v 10 večer. Soutěž se bude pořádat hned po obědě ve dvě hodiny. Budete mít jednu hodinu na přípravu, servírování i následný úklid kuchyně. Každý den bude vybrána jedna skupina kuchtíků, která během hodiny času předvede to nejlepší, co umí.
V porotě zasednou učitelé a vybraní vylosovaní žáci.
Tak nebuďte konzervy a zkuste si to!

autor článku:
PAVEL MIKULÁŠEK
třída 7.B

Menstruační pomůcky na školách

foto: Pixabay

Od 1. ledna 2026 se nově vyhláška o hygienických potřebách na školách vztahuje i na menstruační pomůcky (tampony a vložky). Všechny dívky nad 9 let věku k nim podle ní mají mít přístup už kvůli tomu, aby věděly, že jsou jejich potřeby a problémy alespoň určitým způsobem brány v potaz. Pomůcky by měly být pravidelně doplňovány (jak na prvním, tak i na druhém stupni), aby pokud možno nikdy nebyl nedostatek. Na naší škole jsem si prozatím všimla pouze vložek, ale doufám, že budou brzy doplněny i tampony.
Na záchodech má být připojen i plakátek s informacemi k těmto potřebám. Najdete tam, myslím, i ostatní informace, které nejsou obsaženy v tomto článku.
Prosím i za dětský parlament o to, aby se menstruační pomůcky dostaly pouze k tomu, kdo je doopravdy potřebuje, a aby se s nimi zacházelo tak, jak se má.

autor článku:
HELENA HOLCEPLOVÁ
třída 7.B

Hogwarts Legacy

Hogwarts Legacy, hra roku 2023, která byla zdarma na Epic games. Ještě než však budete pokračovat, bude zde spoustu spoilerů, takže pokud nechcete nic prozradit, tak šup šup na jiný článek.
PŘÍBĚH
V příběhu se přesouváme do konce 19. století, kde nastupujeme do Bradavic až v 5. ročníku, a ovládáme starobylou magii. Náš mentor Profesor Eliazar Fig s námi jede kočárem, nastoupí k nám pak jakýsi George, který nám dá předmět (později zjistíme, že to je přenášedlo). Později ho však zabije drak ovládaný Ranrokem, skřetem, který hraje hlavního záporáka a ovládá magii, taktéž se vzbouřil. Poté se pomocí přenášedla přeneseme do Gringottovy banky, kde nás skřet zavře a po výzvách se setkáváme s Ranrokem. Poté se dostaneme do Bradavic. Tady začíná dilema. Většina hráčů se totiž hádá, jestli nejdřív prozkoumávat svět, anebo dělat hlavní příběh. Já osobně doporučuju střední cestu. Dělat hlavní příběh, ale občas si oddychnout u vedlejšího questu. Například po levelu 18 osobně doporučuju quest: Minding your own bussines. Je to o tom, že si od nějaké paní koupíte za 1000 galeonů obchod, a s domácí skřítkou si ho začnete

foto: Epic Games

vylepšovat. Poté se zde objevuje sklepení, tajuplné rozlehlé a hodně komplexní. Je zde poltregaist, něco jako protiva a ten vás straší. Není to jen tak nějaké bububu, ale level, při kterém vám začne přebíhat mráz po zádech. Jdete ke stěně v temné a úzké chodbičce a bum! Jumpscare fuguríny na obrazovce. Lidi z toho dělají meme, ve kterém říkají, že po dohrání levelu se jdou dívat na Mickeyho Klubík. No ale protože nechceme další spoiler, tak vám na závěr dám seznam komponentů, aby hra na počítači byla co nejlepší a dávala vám full výkon, minimálně.
1.CPU: minimálně intel i5 nebo Ryzen 5.
2.Ram: min. 8GB.
3.Grafika minimálně RTX 1080.
No a hra vyžaduje 85 GB volného místa.

autor článku:
JAKUB KNITTL
třída 7.C

Jak využít svou fantazii a uklidnit se

Chcete se uklidnit a použít fantazii?
1. Možná vám pomáhá poslouchat písničky, ale zkusili jste někdy napsat vlastní píseň nebo melodii? Pokud ne, mohli byste to zkusit! Ve skutečnosti je to docela lehké. Napište na papír první myšlenky, co máte v hlavě, vyberte ty nejlepší věty a seskládejte je dohromady!
2. Pokud rádi čtete knížky, tak napište svoji. Fantazii se meze nekladou, můžete začít zlehka, třeba jenom krátkými příběhy nebo komiksy. Nakreslený příběh je taky hezký! Když už jsme u kreslení, to taky můžete zkusit. Dejte do toho vše, co cítíte. I když tomu obrazu rozumíte jen vy, tak pořád je to nějaké umění.
3. Tanec asi znáte, tak to je také možnost! Jen si tančete, klidně jen sami doma. Nikdo po vás nechce, abyste vystupovali
4. Celkově vyrábění je fajn. Nemusíte ani nic plánovat, můžete jen tak začít stříhat a slepovat věci dohromady a pak z toho něco hezkého vyjde. Samozřejmě můžete dělat náramky, origami nebo něco podobného, můžete si upravit nebo pomalovat oblečení (se souhlasem rodičů) nebo třeba vytvořit nový účes.
5. Něco upečte/uvařte.
Tak si to užijte a hodně štěstí!

autor článku:
ADÉLA MATUŠOVÁ
třída 7.C

Redakce

Časopis Kubík vychází na ZŠ a MŠ Kubatova.

Šéfredaktorka:
Mgr. Alena Pechová

Redaktoři:
6. třída:
Anežka Laichmanová

7. třída:
Helena Holceplová
Pavel Mikulášek
Jan Čermák
Jakub Knittl
Adéla Matušová
Jan Novák
Ella Pantoflíčková

8. třída:
Valentýna Pitnerová
Ela Mazurová

9. třída:
Sofie Boháčová

Hosty v tomto čísle byli:
pan učitel Mgr. Martin Kůrka, Barbora Beranová (7. třída), Martin Kouba, Adriana Rybecká, Šimon Švehla (9. třída)

Fotografie
Autory většiny fotografií jsou učitelé ZŠ a MŠ Kubatova, pokud není uvedeno u fotografie jinak.